

selv har valgt deres Stilling. Men det omvendte er Tilfældet, og naar de menige under en Undersøgelse indkaldes til Forhør, er de ikke trygge ved at afgive Forklaring, hvis de er blandt dem, der skal indkaldes til fortsat Tjeneste, thi saa ved de, at naar de udtaler sig paa en Maade, som er ubehagelig for vedkommende Officer, kan det paa mange Maader hæve sig paa dem under den paafølgende Tjeneste. Selv om de er hjemsendte, er de ængstelige for at udtale sig, hvis de har en Indkaldelse tilbage. Jeg vil henstille til den højtærede Forsvarsminister, at der ved den Undersøgelse, der er iværksat, ogsaa maa blive afhørt som Vidner saadanne Folk, som ikke længere staar foran Indkaldelse. Jeg kender f. Eks. Navnene paa nogle, som er blevet kasseret og har tjent under Løjtnant Henriksen. Der er en Mand, som har erklæret, at han vil give Møde i Retten, han har hørt den unge Løjtnant holde Formaningstaler og bebrejde Underofficererne, at de var alt for humane overfor de menige. En saadan Mand kan udtale sig uden Ængstelse, fordi Militæret staar afmægtigt overfor ham i Fremtiden.

Naar i dette Tilfælde to unge, af Naturen livsglade Mennesker begaar Selvmord, kan man være ganske sikker paa, at der ligger noget alvorligt bag ved. I den Alder er Selvmordstankerne ellers ikke stærkt fremme, og naar de paagældende griber til en saa fortvivlet Handling, maa der ligge noget bag ved, som trænger til en indgaaende Undersøgelse. Kreutzfeldt skrev i et Brev til sin Forlovede umiddelbart, før han berøvede sig selv Livet: Det kan ikke hjælpe mig, men maaske min Afløser. Jeg vil haabe, han vil faa Ret i dette, at det Skridt, han foretog sig, maa foranledige, at der bliver taget saaledes fat paa denne Sag, at man kan blive fri for Gentagelser, og at de Plageaander, der findes indenfor Officerskorpset, maa faa en alvorlig Paamindelse om, at man vaager nøje over deres Færd og er parat til at skride ind, hvis Militærautoriteterne ikke selv gør det, og at vi her fra Rigsdagen nøje følger deres Færd.

Jeg ved, at der indenfor Officerskorpset findes mange udmærkede, hensynsfulde Mennesker, der har Forstaaelse af deres

Ansvar, har Forstaaelse af, at naar de unge Mennesker bliver betroet dem, har de et Ansvar overfor dem, men selv disse humane, rettænkende Officerer kan ikke helt fritages for Medskyld i, hvad der passerer af Overgreb. Jeg har i 14 Aar opholdt mig i en Garnisonsby, og Befolkningen der kendte meget godt de to Typer af Befalingsmænd, de hensynsfulde og hensyntagende og de brutale. Det lokale Vestreblad fremdrog under mit Ophold der et Tilfælde af Mishandling af Soldater. Det var en Premierløjtnant, som havde misbrugt sin Myndighed, og Bladene fremdrog Sagen paa en saadan Maade, at Militærautoriteterne var nødte til at skride ind derimod. Den tiltalte Kammerater satte af misforstaaet Kammeratskabsfølelse alt i Bevægelse for at undgaa, at der blev rejst Sag mod den paagældende. Da det ikke lykkedes, og da man ogsaa her i Rigsdagen begyndte at beskæftige sig med Sagen, var der ikke andet at gøre end at lade den gaa til Doms. Vedkommende blev idømt tre Maaneders Fæstningsarrest, da det var ret graverende, hvad han havde foretaget sig. Efter at de tre Maaneders Straffetid var blevet overstaaet, blev det indenfor Officerskorpset overvejet, om man ikke skulde arrangere en Festlighed til Ære for den dømte. Kommandanten og nogle ældre Officerer forstod imidlertid, at noget saadant ikke gik an, at det vilde være alt for udæskende overfor den offentlige Mening; men da han kom tilbage, var det dog Martyren, der kom, Kammeraterne hilste ham hjerteligt og viste ham Opmærksomhed, fordi han havde været Genstand for saadan et væmmeligt Overgreb fra civile Menneskers Side. Og det fristede ham i hvert Fald let til at gøre Gentagelser, dette, at han forstod, at Kammeraterne saa op til ham og højagtede ham til Trods for den Dom, der var overgaaet ham. Jeg ved ikke, om det er stort bedre endnu. Men jeg er overbevist om, at det mest virksomme Middel til at hindre en Gentagelse var, om indenfor Officerskorpset den Befalingsmand, der havde gjort sig skyldig i Overgreb overfor menige Soldater, ikke var taalt i det gode Lag, ikke var taalt ved Sammenkomster indenfor Officerskorpset, om de unge Officerer havde Forstaaelsen af, at hvis de